

Mesék várai?

Az iskolában minden gyerek ugyanazt látja, ugyanazt tapasztalja, ugyanazt kapja?

Gyerekkorunkban mindannyiunknak volt egy ilyen képzetünk, nem is jogtalanul, hiszen szüleink vissza-

visszatérő mondása is ezt jósolta: „Majd az iskolában meglátod, megtanulod!”, ígérettek tapasztalt, „iskolaviselt” felnőttként, és mi gyerekként azt hittük, hogy az iskola olyan, mint mondjuk a templom, ahol évszázadok óta állandósultak a hitélet keretei és tartalmai. Az iskolában is írni-olvasni-számolni, no meg a világ működését kellett megtanulnunk; de ez utóbbi, mármint a világ, egy emberöltőn belül is annyit változott, hogy „iskolaviselt” elődeink bennfentes és előzetes kalauzolási kísérletei rendre kétségessé váltak. Az erős várunk a templom képzete bevált, de az iskola, mint „a tudás vára”, az bizony változó, hiszen a vár a vágatva fejlődő tudáshoz idomul... Hát itt állunk mi, hajdani gyerekek, és itt állnak a várak között a mi gyerekeink, és már csak egyvalamit érzünk megkérdőjelezhetetlen bizonyosságnak: „Az én házam az én váram”, mindegyikünk ezt vallja, ebben hisz – és valóban ebbe a „személyes” várunkba kell „elmentenünk” (mintha: számítógép memória-várába) mindet, amit a várak sokaságából magunk számára menteni és megőrizni akarunk. Így az iskola tudás-várai folyamatosan alakítanak minket, és mi is viszont-alakítjuk ezt a közös várat, és közben az emberi tudás- és sejtésvilág alaptörténeteit is megörökljük, őrizzük, visszük. A mesék váraiba úgy jár be minden

generáció, hogy magával a vár képzetével is itt – a mesékben – esik mindannyiunk első és soha nem felejthető találkozása. Ennyi vár?

*„Ennél többet ki látott?
Harminchárom ablakon át
harminchárom világot.”*

Nemes Nagy Ágnes versének harminchárom ablaka akár harminchárom várral helyettesíthető, és mind a harminchárom várnak van harminchárom ablaka... A kisgyerekek (mesék!) váraiból a világ hihetetlen gazdagsága látszik, a megszámlálhatatlanul sok vár folyamatos újrafelfedezésre vár! (Sz. I.)